

S. 101
Brun

Over Borneborn

af

Morfaderen

Johan Nordahl Brun.

Bergen, 1797.

Trykt hos R. Dahls Efterleverste.

Spes tanta nepotum!

189601

Over

Johan Nordahl Rolffen;

fød 22de Augusti 1796,

død 29de Martii 1797

I Kopperne inoculeret.

Mit Navn man gav min ældste Datters Søn,
At, naar Jeg doede, det mig overleve skulde;
Han doede først, og Navnet fik tilfulde
Udødeligheds tilig moedue Løn.

Hans Navn alt staaer, der, hvor jeg ønsker mit;
Mit — ach! — det kan endnu, men aldrig hans udslættes.
Paa Jorden Torne tit i Laurbær-Krands indslættes;
I Livets Bog staaer Hæders Navnet frit.

Han blev et Koy for Børne-Morderen,
Skiont Kunstens Vaaben vi med Overlæg anvendte;
Men fast besluttet Død ey Overmagt erkjendte:
Den trodser alt, alt river med sig hen.

Man har dog gjort, hvad Forsvars-Loven bød;
En Trost for Fædrene, som ingen Pligt forsømte;
Nu roelige vi Himlens Krav indrømte,
Og lagde ned vor Yndling i dens Skjod.

Over

Dver

Birgitte Kolsfen,

fød i Christianssand 5te September 1794,

død i Bergen 3die April 1797

i Kopperne, inoculeret.

Alt for Kiære Vige!

Din Broder huede; Da skrev jeg Vers;

Nu kan jeg ikke;

Jeg skal maaskee aldrig meere kunde.

Sorg i bunden Stiil er kun Sørge. Leeg;

Hvo som sørger for Alvor,

synger ikke.

Uforglemmelige Slut!

Uvedkommendes Dyens Lyst og Beundring,

Besteforældres beste Glæde!

Dine egne sande Stolthed!

En Afgud maaskee for alle dine Nærmeste,

om Du havde levet!

Et godt Nav, fortrinlig

for Dine Jævnaarige i

Forsand,

Opdragelse,

Ydighed!

Du forsvandt, som en Engel

aaabenbaret i et Syn!

I min Alder og Stilling,

er man ikke fortroelig med mange

Livets Glæder,

uden at være forsængelig;

Da smerter det at tabe

sin eeneste, beste.

Du dog — god var!

Min Aand moednes til Egheden

med hver Glædes Tab!

Saa falde grønne Blade
fra den moednende Frugt.

Dette var et Hierte-Blad.

Men I, mine Børn!

Ach! nu børneløse!

Eder giennemborede

et tveægget Sverd.

Stødet styredes af en for vældig Arm,

til at afbødes med Skiold;

Dog —

Saaret skulde været endnu dybere,

Om I havde modt

uben Naaben.

Vi fortørnes ikke over Skibe,

Fordie Stormen overvældede

vort eget;

De føre dog mangan stolt Mand

beholden til Havnen.

Kun den Svage hylber Fordomme,

Maar prøvede Grundsætninger

have kostet ham et Offer.

Det er en svag Trost,

Men dog den oplyste Mands Trost:

Jeg gjorde alt hvad jeg kunde.

Staatshaus Gumboldtstr.

Postfach 10000

Berlin W 10

Bitte um die obige Adresse zu

senden zu lassen